

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

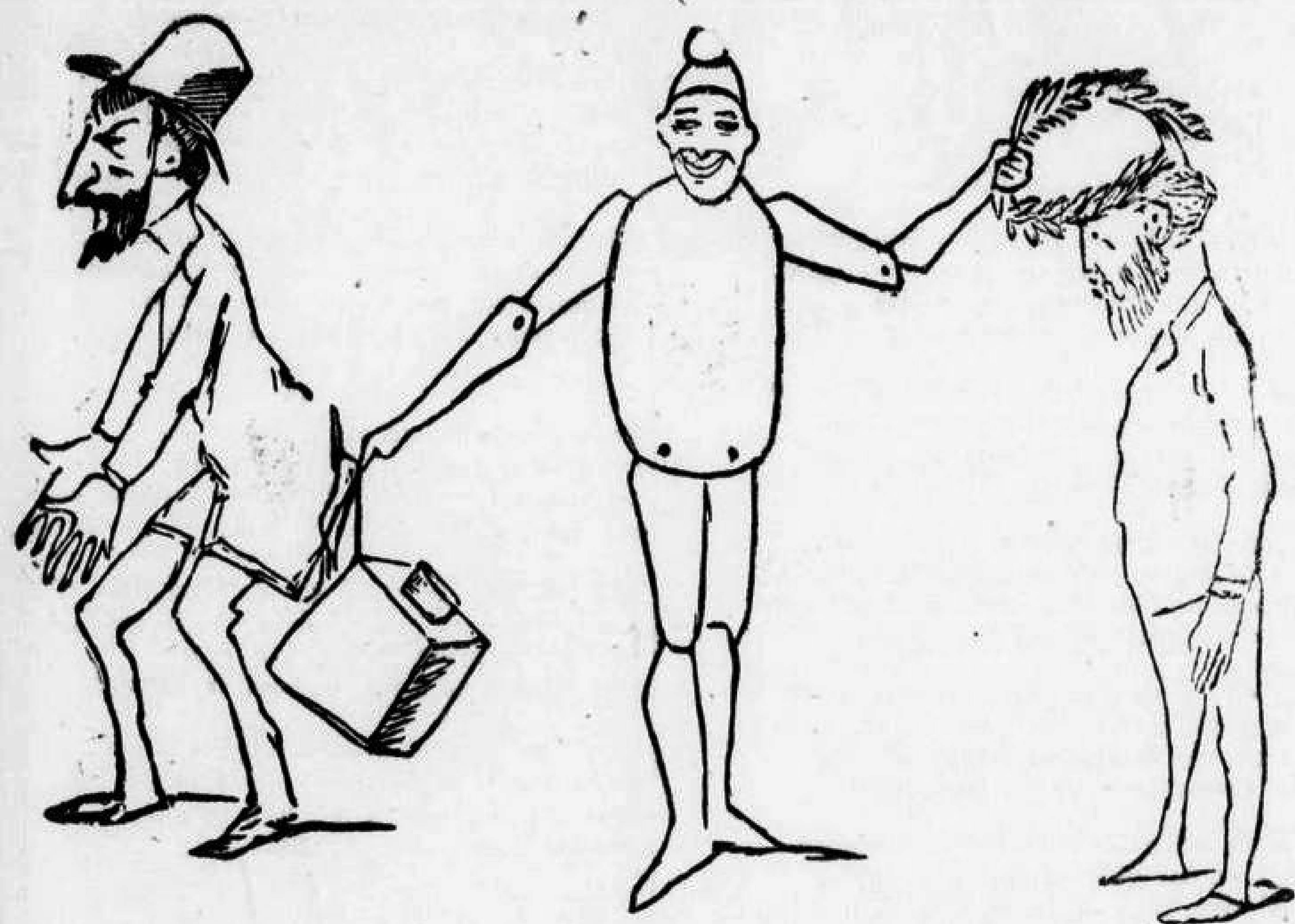
- Φ.—Αἰών, Αἰών, Αἰών, Αἰών...
- Π.— Τί σκούζεις, βρὲ γαιδοῦρι;
- Φ.—Αἰών, αἰών, Φιλή, Φιλή...
- Π.— Θὰ φᾶς καμμιά ἴστη μούρη.
- Φ.—Νέγρης—λαός, σκουριά, νερό...
- Π.— Ἀκόμη τσαμπουνᾶς;
- Φ.—Ζήτω τὸ ἔθνος, Περικλῆ, καὶ ὁ Φιλημονᾶς.
Καὶ νὰ πληρώ, καὶ νὰ πληρώ! καὶ νὰ πληρώσης τὸ νερό,
καὶ τὸν κακό, καὶ τὸν κακό, καὶ τὸν κακό μας τὸν καιρό.
- Π.—Βρὲ τεῖν' αὐτά, χαμάμπαση, ποῦ ψάλλεις τόση ὥρα;
- Φ.—Ἐβγήκε ὁ Φιλημονᾶς κί' ἐχάλασε ἡ χώρα.
Ὁ κύριος Φιλημονᾶς ἐβγήκε, Περικλέτο,
κί' ὁ ἔχων ὄτ' ἀνθρωπινὰ ἀκούειν ἀκουέτω.
Αἰών, Αἰών, Φιλή, Φιλή, καὶ ζήτ' ὁ Δεληγιάννης.
- Π.—Παῦσε αὐταῖς τῆς ἀνοστιαῖς νὰ ἐπαναλαμβάνης.
- Φ.—Δὲν ἴστω πῶς Δήμαρχος θὰ βγῆ ὁ Τιμολέων
μὲ χίλιους ψήφους, Περικλῆ, καὶ κάτι περιπλέον;
- Π.—Ἐσὺ δὲν μούπες τίποτα, κανάγια τοῦ διαβόλου.
- Φ.—Δὲν ἔχεις, φίλε Περικλῆ, μνημονικὸν καθόλου.
- Π.—Ἐσὺ μοῦ εἶπες τὸν Τσιγγρὸ πῶς θὰ ὑποστηρίξῃς
καὶ μοῦ ὠμίλεις ἀσαφῶς καὶ ἤξεις οὐκ ἀφήξεις.
- Φ.—Δὲν μ' ἐκατάλαβες καλά...
- Π.— Τὸ εἶπες νέτα σκέτα
καὶ μάζεψε τὰ λόγια σου, παρακαλῶ, μαζέτα.
- Φ.—Ἐὰν σοῦ εἶπα τὸν Τσιγγρὸ πῶς θὰ ὑποστηρίξω
ἠννούουν ἴστον Φιλήμονα τὴν ψῆφο μου νὰ ρίξω.
Ἐγὼ τὸν ὑπεστήριξα καὶ δι' αὐτὸ ἐβγήκε
καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος ἴστα μάτια σας ἐμπήκε.
- Π.—Μωρὲ σὲ ποιὸν τὰ λὲς αὐτά;
- Φ.— Σὲ σένα βρὲ κουροῦπι,
ποῦ πῆγες κί' ὑπεστήριξες τὸν Νέγρη τοῦ Τρικούπη.
- Π.—Βλέπω μὲ λύπη μου πολλὴν πῶς γύρισες τὸ φύλλο
κί' ἐδῶ κί' ἐκεῖ στριφογυρνᾶς, μαγκούφη, σὰν τὸν μύλο.
- Φ.—Ἐγὼ, βρὲ εἶμαι πάντοτε μ' ἐκείνον ὅπου βγαίνει,
μὰ ἡ ξερὴ καυκάλα σου δὲν τὸ καταλαβαίνει.
Ἐγὼ γιὰ τέτοια πράγματα τὸν νοῦν μου δὲν σκοτίζω
καὶ μ' ὅλους εἶμαι σύμφωνος καὶ ὅλους τοὺς ψηφίζω,
κί' ὅταν ἴστην κάλλη, Περικλῆ, τὸ χέρι μου ἀπλώσω
δὲν μοῦ βαστᾶ τὴν ψῆφο μου εἰς τόχι νὰ τὴν δώσω,
γιὰ νάμαι πάντα νικητής, γιὰ νάμαι πάντα μέσα,
καὶ ἀσπρο πάντα ἔρριψα καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Μπέσα.
Καὶ δὲν μοῦ λὲς ἀληθινὰ τί διάβολο θὰ βγάλω
ἀν δώσω σ' ἕναν τᾶσπρο μου καὶ ὄχι καὶ ἴστον ἄλλο;
Ἄλλ' ὅμως σὺ θὰ μοῦ εἶπῃς ὡς φρόνιμός τις γέρον
πῶς τοῦτο βλάπτει βέβαια τὸ γενικὸν συμφέρον.
Κί' ἐγὼ τὸ παραδέχομαι καὶ συμφωνῶ ἐπίσης,
ἀλλ' ὅμως εἶναι ἀσθενὴς ἡ ἀνδρική μου φύσις
καὶ δίνω σ' ὅλους τᾶσπρο μου χαμογελῶν καὶ χαίρων,

κί' ἀφοῦ ψηφίσω σκέπτομαι τὸ ἔθνικὸν συμφέρον.

Π.—Καὶ τώρα ποιὸν ἐψήφισες;

Φ.— Μὰ τί ξερό κεφάλι!
θέλεις γιὰ πράγματα γνωστὰ νὰ σοῦ ἰμλήσω πάλι;
Ὅλους, μωρὲ, τοὺς ἴψηφισα σκεπτόμενος τὸν Δήμον,
κί' ἀπ' ὅλους τούτους ἔτυχε νὰ ἐβγῆ ὁ Φιλήμων.
Ἐστοιχημάτιζα κί' ἐγὼ μὲ ὅλους ἐπιμόνωσ
ὑπὲρ τῶν πέντε δηλαδή, μὰ καὶ κατὰ συγχρόνωσ,
κί' ὑπέγραφα συμβόλαια καὶ μ' εἶχε πιάση λύσσα,
μὰ εἰς τὸ τέλος βρέθηκα μὲ ὅλους ἴσα ἴσα.
Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτά κί' ἄς ἔλθωμεν εἰς ἄλλα.
γνωρίζεις πῶς συνέβησαν τρεχάματα μεγάλα,
πῶς ὁ καθείς κί' ἡ καθεμιὰ ἴστο πόδι ἐσηκώθη
κί' ὁ δοῦλος κί' ὁ ἐλεύθερος Ἐλληνισμός ἐσώθη.
Εἶδες ρουκέτας, φώσφορα καὶ τόσαισ φωταψίαισ,
μὰ εἶδες κί' ἀγκαλιᾶσματα, φιλιὰ καὶ χειραψίαισ,
καὶ ἄκουσες ἀλαλαγμόν, κατακλεισμόν καὶ κρότον,
κί' εἶδες σημαίας ἐρυθρᾶς κί' εἰκόνας τεθνεώτων,
καὶ εἶδες ὡς παράφρονας μικροὺς τε καὶ μεγάλους,
μωρὰ παιδιὰ μὲ τῆς μυρτιαῖς καὶ ναύτας Ἀγγλογάλ-

λούς,
καὶ ἤκουσες νὰ ὀμιλῆ ὁ ἕνας κί' ἄλλος Κώστας
ἀπ' ὄλα τὰ παράθυρα κί' ἀπ' ὄλους τοὺς ἐξώστας,
καὶ προσφωνήσεις διεθνεῖς θὰ ἤκουσες συγχρόνωσ
κί' ἄλλοις ἀνφάν ντὲ λὰ πατρι πρὸς δόξαν τοῦ Αἰῶ-
Καὶ εἶπαν ἐπανάστασις μεγάλη πῶς θὰ γίνῃ [ν ο ς.
καὶ ἴστην Ἀθήνα, Περικλῆ, ρουθοῦνι δὲν θὰ μείνῃ,
καὶ μυστικαὶ ἤκούοντο παντοῦ συνομιλῖαι
καὶ ἄνω κάτω ἔτρεχαν πολλαὶ περιπολῖαι,
κί' ἐγὼ τὰ ἐχρειάσθηκα μὲ ὄλα τὰ σωστά μου
κί' ἐπῆρα τὸ παράσημο καὶ τὰ ποιήματά μου
καὶ μ' ὄλην τὴν ταχύτητα καὶ ὄλην μου τὴν βίαν
τὰ πῆγα πρὸς ἀσφάλειαν ἴστην Ἀγγλικὴν Πρεσβείαν.
Τί νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλῆ, μ' ἐπῆγε ριπιτίδι,
ὅποταν εἶδε φλογερὸν ἀντάρτην τὸν Λεβίδη,
αὐτὸν τὸν ἄγριον Σέν—Ζούστ, αὐτὸν τὸν Ροβεσπιέρο,
ποῦ ἀπ' ὀπίσω κί' ἀπ' ἔμπρὸς τὸν ξέρεις καὶ τὸν ξέρω,
αὐτὸν τὸν νέον Στούαρτ Μίλλ, αὐτὴν τὴν μαλαγάνα,
ποῦ πίνω ἄμα τὸν ἰδῶ σιναμική καὶ μάνα,
αὐτὸ τὸ τίμιο παιδί, τὸν λωταρτζῆ τὸν πρῶτο,
ποῦ κέρδισε τὸ σπῆτι του ποῦ ἔβαλε ἴστο λῶτο,
ποῦχει τὴν ἐπανάστασι ἴστο στόμα σὰν λουκοῦμι,
ποῦ ἀποφόρια ἔδινε ἴστο σπῆτι τοῦ Δραγούμη
καὶ πάντα ὡς φιλεύσπλαγχνός ἐλέησε ἀνθρώπους
κατὰ πολλούς, βρὲ Περικλῆ, καὶ διαφόρους τρόπους.
Εἰσῆλθεν οὖν ὁ Νικολῆς εἰς τὴν βουλὴν μὲ κτύπον
κί' ἀγορασμένον κί' εὐτελῆ ὀνόμασε τὸν τύπον,
εἰς ὅσα δὲ ὁ Νικολῆς ἐγαύγιζε ἴστο βῆμα
ὁ ἰδικός μου Νικολῆς ἀπῆντα παραχοῖμα,

κι' έβαλα τ'όνα δάκτυλο 'στη μύτη μου άπάνω
και άρχισα τόν άμπακο με τρόπο να του κάνω,
ένφ' εκείνος έβγαζε άφρούς από τ'ό στόμα
κι' ήπειλει μ' επανάστασιν τ'ό ένα κι' άλλο κόμμα.
I.—Βρέ τί μου λές;

Μά τ'ό σταυρό... χαμπάρι δέν επήρες,
άφου ή επανάστασις εύρίσκει' επί θύραις;
Ένφ' δέ ταύτα, Περικλή, ό Νικολής μας ψάλλει
ό Καραπάνος πιάνεται με τόν Μαυρομιχάλη,
διότι μόλις έπανσε ό φλογερός άντάρτης
και άρχισε να όμιλή ή βουλευτής τής "Αρτης,
«τί τσαμπουνάς;» τού 'φώναξε μετά φωνής μεγάλης
ό βουλευτής τής δεξιάς, ό και Μαυρομιχάλης.
Τ'ό νήμα δέ τού λόγου του ό Καραπάνος χάνει,
διότι τ'ό τσαμπουνίσμα πολύ βαρύν τού 'φάνη,
και άρχισε 'στο τσαμπουνώ συζήτησις σπουδαία,
ένφ' χειροκροτήματα ήκούοντο ραγδαία,
και όλοι έτσαμπουνίζαν για τούτο τ'ό βρισίδι
ώς ότου εξηνάγκασαν τόν λόγιον Πετρίδη
να εξηγήση, Περικλή, σαφώς από τ'ό βήμα
ότι δέν είν' 'Ελληνικόν τ'ό τσαμπουνίζω ρήμα,
καιούτω πώς την ύψηλήν συζήτησιν άφίνουν
και όλοι άπεφάσισαν άβρόφρονες να γίνουν
καθώς κι' εκείνον τόν γνωστόν τού έθνους μας πατέρα,

πού όταν ένας άγενή τόν 'φώναξε μιá 'μέρα,
«Εγώ, τού ειπε, φαίνομαι άβρόφρων, βρέ γαιδοური»
και φάσκελα εύγενικά τού έδωσε 'στη μούρη.
Τοιαύτα ούν συνέβησαν εξώλης και προώλης
κι' άκόμη τόν Φιλήμονα συγγαίρει π'άσα πόλις,
κι' όλο τού στέλλουν γράμματα, κουφέτα και στεφάνους
άπό την Λόντρα, Περικλή, κι' από τούς Γαργαλιάνους,
και γίνονται 'στό σπῆτι του μεγάλας φασαρίαις
κι' εκ τής Βοστίτης μερικαίς τόν χαιρετούν κυρίαις,
ώς λόγου χάριν ή Μαριώ, ή Φρόσω και ή Κάκια,
κι' όπου φανή ή Δήμαρχος άκούεις παλαμάκια.
Κι' εγώ σπαθι δαμασκηόν μέσ 'στης μυρσίνας βάζω
και ζήτω ή έλευθερία και ή πατρις φωνάζω,
και 'στού Λεβίδη τ'ό παιδι πηγαίνω άπ' όπίσω
για να μου'πή, βρέ Περικλή, πού πρέπει να κτυπήσω,
πλήν άνδρας δέν εύρίσκομεν, αλλά γελοίους νάνους,
και ως εκ τούτου στρέφομεν τ'ά νώτα 'στούς τυράννους.
'Εν τούτοις κτύπα με και σύ και ήγγικεν ή ώρα...
II.—'Ορσε λοιπόν 'στη ράχη σου μιá δυνατή σπαλιόρα.

'Στό "Α σ τ υ τ'ό αυριανόν όποία ώραιότης!
άνάμεστον φαιδρότητος και πλήρες ποιικιλίας,
θα έχη τόν γνωστόν Κοκλέυ, καρικατούραις πρώτης,
μα θάχη και τόν Πρόεδρον τόν νέον τής Γαλλίας.